

(המשך מעמוד 17)

לקעקע את עצם היסודות אשר עליהם מושתתים העקרונות של שילטון החוק וחופש פעולותיו של הפרט כמדינה.

(השופט העליון שניאור-זלמן חשין)

● בחוק לא קיימת הגדרה ברורה ל"מילה היוק ציבורי". יוצא אפוא, כי קיימת סכנה שכל שוטר יוכל לעצור כל אזרח הערשה מעשה, אשר לפי ראות עיניו של השוטר עלול לגרום או להביא לידי היוק ציבורי... שומה עלינו לבדוק בעין חדה את הסעיף הנדון, למען לא יסבול האזרח, החף-משפט, מהפרעת המיסטרה אשר תא- בה אולי להאשים אזרחים 'חוטאים' על- פי סעיף זה, בשעה שאין סעיף אחר המתאים לעבירה..."

(השופט העליון שלמה גוייטו)

● יש לבקר בחריפות את העבירה לפי סעיף זה, זוהי עבירה שאין לה שיעור לא למעלה, לא למטה ולא לצדדים. היא עלולה להציף את מרבית השטחים שבהם היא הורשת. אם היא נוצרה לשמש ממלא-מקום יקובל לתלות בו (כי לפתום) את האקזונות השונות בחוק, הרי אין לך דרך פשוטה מזו, ואין כמוה נוגדת את העקרי רונות השוררים בדרכי החקיקה והפרשנות של החוק.

● כדי להבטיח שיויון האזרח בפני ה- חוק, וכדי למנוע כי מעשה אשר מחוקק לא הכריז עליו כעל מעשה אסור, ייהפך במקרה מסויים למעשה אסור ובר-עונש, בעטיו של שיקול אינדיווידואלי של שופט מסויים, אשר הגורל העיוור הביא בפניו, במקרה, את העברייני הנדון. אומרים ל- שופט: אל תרבה עבירות מכות ההגיון הפלטי שלך, גרוזה הסכנה הנשקפת לאזרח, העברייני בכוה, ממציאותן של עבירות פתומות זמלתי כוג' דרות הקוראת האינטרוונציה של השופט.

● אין השופט חופשי להשתמש בשיקוליו ההגיוני שלו על מנת ל- הפוך לדבר אסור את אשר לא נאי סר במפורש עדידי החוק."

(השופט העליון משה זילברג)

● חוק הגורל הוא שדווקא חיים צדוק, מי שיצא ב-1954, כפרקליט חברת אש"ד, נגד משמעותיו הדרקוניות של סעיף זה בחוק, הוא שהפעיל אותו נגד יהושע פריץ.

● יהושע פריץ אינו מישפטן, אולי גם לא הבין את מה שנכתב בפסק-הדין נגדו. אבל חוש-הצדק הטבעי שלו התקומם נגד ה- רע שעה לפי סעיף כזה, שאין לו אח ורע בספריה-החוקים. זוהי תגובה אינסטינקטיבית בריאה, כל אזרח חייב להתקומם נגד קיומו והפעלתו של סעיף כזה. כל הדיי בורים על פגיעה באי-תלות בתי-המשפט ועל ביוון בית-המשפט, הם — במקרה זה — קישקושים גמורים.

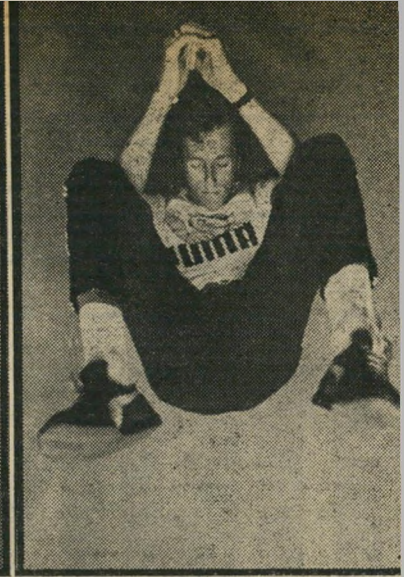
● מה שהיה מותר לשופטו בות" הדין העליון לומר על החוק, מותר גם לכל אזרח להגיד, והעובדה ש- אחרי 11 שנים נשאר חוק כזה ב- ספריה-החוקים של מדינת-ישראל, מחייבת לא רק דבר, אלא לצעוק, ודהפגין.

● עקרון אי-תלותם של בתי-המשפט אינו חד-סיתרי, אי-אפשר ליישם אותו על ה- אזרחים בלבד שעה שהשילטון מנצל את בתי-המשפט לתועלתו.

● אם אומנם ישראל היא מדינת-חוק, וס- סעיף 105 הוא חלק מחוקיה, יש להפעיל אותו נגד כולם: נגד אנשי גוש-אמונים המפגינים בהפגנות בלתי-חוקיות, נגד ה- מתנחלים בהתנחלויות בלתי-חוקיות בשי- טחים, נגד פקדי מסי-ההכנסה השוכתים, ונגד המהנדסים הנוקטים סנקציות. העיקרון של שיויון בפני החוק חשוב לאין-ערוך מכבודם של בתי-המשפט.

● מי שרוצה לשמור על כבודו וסמכותו של המשפט בישראל, חייב להשליך לסל את הסעיף הנוגד את כללי הצדק שלפיו נידון יהושע פריץ.

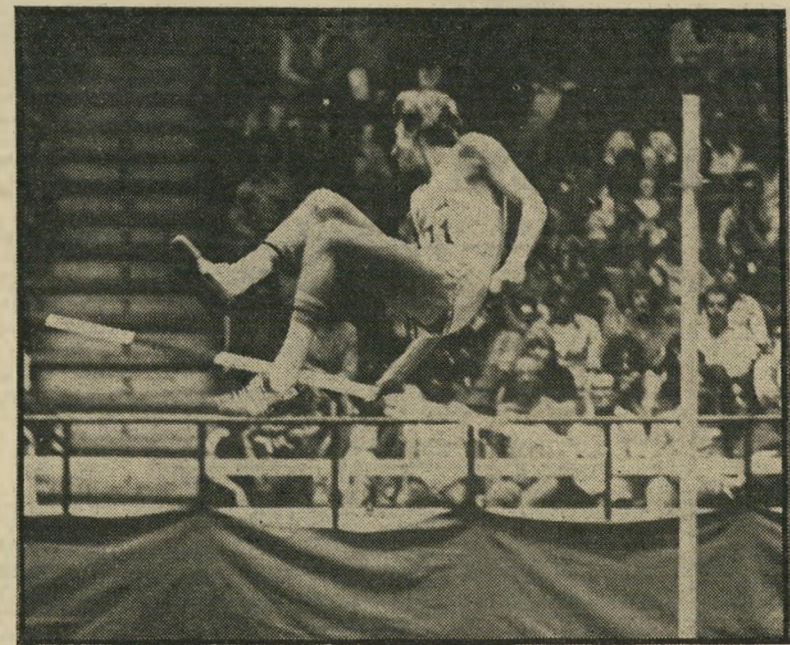
● הזעם שהופנה השבוע כלפי יהושע פריץ ותומכיו, לא היה מוצי- דק. צריך היה להפנות אותו ל- עבר אלה שהפיקו את מישפט- הראווה המביש הזה.

דווייט סטונס מכין עצמו לקפיצה: כפיפות, תירגול וריכוז

השיא דווייט סטונס קופץ לגובה של 2.20 מטר, וקובע בכך שיא ישראלי בינ- לאומי חדש. האתלט הור הקודם שהגביה לקפוץ בישראל, הצליח לעבור 2.13 מטר בלבד. בניסיונו הראשון לקפוץ לגובה זה נכשל סטונס. אולם הצליח בשני.

הכישלון דווייט סטונס מפיל את הרף, בניסיונו לחלוף מעל לגובה של 224 ס"מ. שלושת ניסיונותיו לקפוץ לגובה זה נכשלו, למרות שבי- חודש פברואר השנה הצליח לקבוע שיא עולמי חדש בקפיצה-לגובה באולם סגור.

ההצגה הגבוהה ביותר

את השיא הישראלי בכל הזמנים בקפיצה לגובה, קבע בוודאי אליהו הנביא. לא היה מי שימדוד את השיא שלו ולכן נקבע בפשטות כי הוא "עלה השמימה". אלא שאליהו נעזר לצורך זה ברכב-אש.

לדווייט סטונס, סטודנט אמריקאי, בן 21, לתורת-הנאום, המתנשא לגובה של 196 ס"מ, היו אמצעים פשוטים יותר כדי להתרומם לגובה שבעיני חובבי הספורט הישראליים נראה כמו בשמיים.

סטונס, המחזיק בשיא העולם בקפיצה לגובה, אחרי שניתר כבר לגובה של 230 ס"מ, לא חזר על שיאו בישראל, אבל גם מה שהדגים השבוע באיצטדיון יד- אליהו, במסגרת ערב ספורט לראווה ש- ערך הצהרון מעריב, היה מעל ומעבר למה שנראה בישראל.

כשהוא נושא על חולצתו את מיספר המזל שלו 231 — אות להישג הבא ב- קפיצה לגובה אותו הוא מבקש להשיג — המחיש סטונס לקהל הישראלי שכדי ל- התרומם לגובה כזה לא מספיק רק לך- פריץ. במשך שעה ארוכה, בטרם ניגש לרוחף מעל הרף, עסק סטונס בהכשרת גופו למשימה. בסידרה ארוכה של תרי- גילי גמישות, חימם את שריריו כשהוא מתקפל בתוך עצמו ומפגין כי גם בתור אקרובט קירקס צפוי לו עתיד בטוח. אחרי- כך התכנס בתוך עצמו, כשהוא מותק מ- קהל האלפים הצופים בו, ושקע במדיטציה שנועדה להכשיר גם הנפש להתרוממות הגדולה.

את סידרת הקפיצות שלו החל לגובה של 190 ס"מ, הוא ריחף מעליהם כאילו היו משוכה גינה. הוא עבר ללא בעיות את הרף, גם כשזה הורם לגובה של 1.95 מ', 1.99, 2.02, 2.06, 2.11 ו-2.16 מ'. רק בגובה של 2.20 מ' הוא נכשל לראשונה, בגלילת הבטן שלו, מעל הרף והפילו. אבל בקפיצה שניה ריחף מעליו ללא בעיות, כשגבו מקביל לרף. שלושת ניסיונותיו לחלג 4 ס"מ גבוה יותר נכשלו כולם.

אבל גם שעה שסטונס היה בו כדי לגרום להתפעלות לישראלים, שאף אחד מביניהם לא היה מסוגל לקפוץ מעל 2 מטר, הוא פקץ גבוה יותר מאשר כל אדם לפניו על אדמת ישראל, העניק חוויה נדירה של מיבצע ספורט אמיתי, כאשר עוב סטונס את ישראל בתום התצוגה ה- מרהיבה שלו חיו בפיו כמה מישפטים ש- למד בעברית, אותם יוכל אולי לשלב ב- נאומיו אחרי שישתלם בתורת תנאום. ביניהם היה גם הביטוי "קפוצ' לוי" אבל בפיו חיה לוח כיסוי.